

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 313/2021-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Ntc 8/2020 z 26. novembra 2020 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Tost 2/2021 z 10. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia čl. 17 ods. 1, 2, 4 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 5 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 6 a čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntc 8/2020 a jeho uznesením z 26. novembra 2020, ale tiež vyslovenia porušenia tých istých práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a charty, ako aj čl. 13 dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tost 2/2021 a jeho uznesením z 10. februára 2021. Sťažovateľ ďalej žiada, aby ústavný súd uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil a najvyššiemu súdu ako sťažnostnému súdu prikázal vo veci znova konať a rozhodnúť. Domáha sa aj priznania primeraného finančného zadostučinenia vo výške po 12 000 eur od najvyššieho súdu, ako aj od krajského súdu, ale tiež aj náhrady trov konania v sume 455,58 eur spoločne a nerozdielne od krajského súdu a najvyššieho súdu, to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených listinných dôkazov vyplýva nasledujúci skutkový stav veci:

3. Dňa 24. decembra 2019 bol na sťažovateľa vydaný európsky zatýkací rozkaz (ďalej len „zatýkací rozkaz“) francúzskym prokurátorom. Dňa 19. mája 2020 bol sťažovateľ na podklade zatýkacieho rozkazu zadržaný na účely jeho vydania na trestné stíhanie do Francúzska pre trestné činy uvedené v zatýkacom rozkaze. Následne Krajská prokuratúra v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) podala 20. mája 2020 návrh na vzatie sťažovateľa do predbežnej väzby. Uznesením krajského súdu č. k. 3 Ntc 8/2020 z 22. mája 2020 nebolo návrhu krajskej prokuratúry vyhovené a sťažovateľ bol prepustený na slobodu. Dňa 8. júla 2020 krajská prokuratúra vykonala výsluch sťažovateľa, ktorý s vydaním nesúhlasil, tvrdil, že sa skutkov kladených mu za vinu nedopustil, v inkriminovanom čase sa prevažne zdržiaval na Slovensku, osobu menom Ian Ernst vôbec nepozná, nikdy o nej nepočul a nikdy sa s ňou nestretol. Žiadal tiež vykonať doplňujúce došetrenie na účely spoľahlivého ustálenia miesta spáchania skutkov, ktorých sa mal dopustiť, a to kvôli posúdeniu fakultatívnej možnosti odmietnutia výkonu zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 2 písm. d) a e) zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o európskom zatýkacom rozkaze“). Vytýkal aj absenciu uvedenia označenia (identifikácie) „údajnej“ tretej osoby (keďže časť skutkov hovorí o skupine bez identifikácie nejakej tretej osoby). Napokon trval na uplatnení zásady špeciality. Dňa 28. júla 2020 krajská prokuratúra podala na krajskom súde návrh na vykonanie zatýkacieho rozkazu a súčasne aj návrh na vzatie sťažovateľa do vydávacej väzby. Sťažovateľ v súvislosti s návrhom na jeho vzatie do vydávacej väzby v podaní zo 14. augusta 2020 poukázal na dôvody na fakultatívne odmietnutie výkonu zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 2 písm. d) a e) zákona o európskom zatýkacom rozkaze, skutočnosť, že francúzsky prokurátor, ktorý vydal zatýkací rozkaz, nie je justičným (súdny) orgánom s poukazom na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“). Na verejnom zasadnutí krajského súdu 18. septembra 2020 obhajca sťažovateľa namietal právnu neúčinnosť vyjadrenia krajskej prokuratúry k otázke posudzovania postavenia francúzskeho prokurátora, keďže príloha tohto vyjadrenia bola v anglickom jazyku. Vyšlo tiež najavo, že existujú dva zatýkacie rozkazy s rovnakým dátumom a spisovou značkou, pričom jeden vydal francúzsky prokurátor a druhý zasa francúzsky súd, a ich obsah nie je totožný v otázke vymedzenia skutkov. Krajský súd uložil krajskej prokuratúre zabezpečiť informácie o aktuálnom procesnom postavení sťažovateľa vo Francúzsku, ako aj o dôvode rozdielnej formulácie skutkov v zatýkacích rozkazoch. Na ďalšom verejnom zasadnutí krajského súdu 16. októbra 2020 bola prečítaná odpoveď francúzskeho súdu z 9. októbra 2020, podľa ktorej je sťažovateľ pred francúzskymi orgánmi činnými v trestnom konaní iba v postavení podozrivej osoby. Následne krajský súd uznesením sp. zn. 3 Ntc 8/2020 rozhodol o vykonaní zatýkacieho rozkazu. Ďalším uznesením rozhodol o vzatí sťažovateľa do vydávacej väzby. Sťažovateľ podal proti oboim uzneseniam sťažnosť priamo do zápisnice. Uzneseniami najvyššieho súdu č. k. 5 Tost 44/2020 a č. k. 5 Tost 45/2020 zo 4. novembra 2020 bola zamietnutá jednak sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu krajského súdu o vykonaní zatýkacieho rozkazu, ale tiež aj jeho sťažnosť proti vzatiu do vydávacej väzby.

4. Podaním z 13. novembra 2020 požiadal sťažovateľ o prepustenie z vydávacej väzby, pričom podanie doplnil 16. novembra 2020. Uznesením krajského súdu č. k. 3 Ntc 8/2020 z 26. novembra 2020 bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z vydávacej väzby zamietnutá. Proti uzneseniu podal sťažovateľ v deň jeho vyhlásenia sťažnosť priamo do zápisnice a odôvodnil

ju písomným podaním obhajcu zo 4. decembra 2020. Požiadal, aby najvyšší súd uznesenie krajského súdu zrušil a okamžite ho prepustil z vydávacej väzby na slobodu.

5. Uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Tost 2/2021 z 10. februára 2021 bolo uznesenie krajského súdu zrušené, pretože podľa názoru najvyššieho súdu momentom prepustenia sťažovateľa 27. novembra 2020 z vydávacej väzby rozhodovanie o jeho žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby stratilo vecné opodstatnenie. Pri rozhodovaní sa vychádzalo zo skutkového a z právneho stavu v čase rozhodovania najvyššieho súdu, ktorý bol odlišný od stavu existujúceho v čase vydania uznesenia krajského súdu, pretože okolnosť rozhodujúca pre vydanie zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu nebola daná v čase, keď o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z vydávacej väzby rozhodoval krajský súd. Keďže najvyšší súd zrušil (bez ďalšieho) uznesenie krajského súdu, nepovažoval už za účelné bližšie sa vyjadrovať k jednotlivým sťažnostným námietkam.

6. Krajský súd vydal príkaz na vydanie sťažovateľa do Francúzska, pričom 27. novembra 2020 o 8.30 h bol sťažovateľ odovzdaný rakúskym orgánom, ktoré realizovali jeho následné odovzдание francúzskym orgánom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Argumentáciu sťažovateľa v ústavnej sťažnosti možno zhrnúť takto:

8. Sťažovateľovi neboli do podania ústavnej sťažnosti doručené uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu, v dôsledku čoho nebol zákonnou a ústavne konformnou cestou informovaný o obsahu týchto uznesení.

9. Krajský súd pri rozhodovaní o zákonnosti vydávacej väzby nekonal dostatočne urýchlene, keď o žiadosti sťažovateľa rozhodol len jeden deň pred tým, ako sťažovateľa vydal do Francúzska. Došlo tým k nezákonnému a svojvoľnému vydaniu sťažovateľa do Francúzska bez toho, aby sa rozhodlo o jeho riadnom opravnom prostriedku proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby.

10. Uznesenie najvyššieho súdu je arbitrárne, lebo hoci došlo k zrušeniu uznesenia krajského súdu, absolútne žiadna pozornosť sa nevenovala obsahu žiadosti, resp. sťažnosti.

11. Krajský súd vydal príkaz na odovzдание sťažovateľa do Francúzska bez toho, aby bolo právoplatne rozhodnuté o zákonnosti vydávacej väzby (príkaz na odovzдание sťažovateľa francúzskym orgánom vydal krajský súd tak isto 26. novembra 2020 po zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z vydávacej väzby). Postup krajského súdu by mohol byť v teoretickej rovine považovaný za správny iba vtedy, ak by sa vyčkalo na rozhodnutie najvyššieho súdu o sťažnosti a na jeho doručenie sťažovateľovi.

12. Sťažovateľ trvá na tom, že v žiadnom prípade nie je prípustné držať vo vydávacej väzbe osobu v procesnom postavení podozrivého a bez vznesenia obvinenia. Najvyšší súd sa podľa jeho názoru absolútne nezaoberal namietanou neexistenciou dôvodov vydávacej väzby, v dôsledku čoho vlastne o jeho žiadosti nebolo právoplatne rozhodnuté, ani namietaným nevykonaním urýchleného preskúmania zákonnosti väzby a nedoručením uznesenia krajského súdu sťažovateľovi, ale ani skutočnosťou, že proti sťažovateľovi nebolo vznesené obvinenie. Navyše (rovnako

ako krajský súd) neinicioval konanie o prejudiciálnych otázkach pred Súdny dvorom, čím porušil právo sťažovateľa na zákonného sudcu.

13. Nemožno sa stotožniť s názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého momentom prepustenia sťažovateľa z vydávacej väzby a jeho odovzdaním rakúskym orgánom rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby stratilo vecné opodstatnenie. Najvyšší súd totiž nemal izolovane rozhodovať o žiadosti sťažovateľa, ale o jeho sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu v spojení so žiadosťou o prepustenie z vydávacej väzby. Prepustenie sťažovateľa z vydávacej väzby na účely jeho vydania nijako nemení tzv. vecné opodstatnenie pre preskúmanie zákonnosti vydávacej väzby v zmysle žiadosti a sťažnosti.

14. V prípade, ak vydávacia väzba (ako každý iný druh väzby) už netrvá a zadržaná osoba bola z väzby prepustená (v danom prípade na účely vydania), možnosť preskúmania zákonnosti väzby a jej súladu s čl. 5 dohovoru nezaniká. Zákonnosť vydávacej väzby sťažovateľa mala byť posúdená zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu ešte pred tým, ako bol sťažovateľ vydaný do Francúzska. Žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby (a následne aj jeho sťažnosť) sledovala skutočné prepustenie z väzby na slobodu (nielen formálne prepustenie, na ktoré kontinuálne nadväzovalo vydanie ako ďalej trvajúce obmedzovanie osobnej slobody). Najvyšší súd bol preto povinný preskúmať podanú sťažnosť meritórne aj napriek tomu, že sťažovateľ bol medzičasom vydaný do Francúzska.

15. Najvyšší súd, ako aj krajský súd porušili právo sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby. Hoci krajský súd o žiadosti sťažovateľa rozhodol 26. novembra 2020, najvyšší súd rozhodol o podanej sťažnosti až 10. februára 2021 a jeho uznesenie bolo obhajcovi (nie teda aj sťažovateľovi) doručené až 18. februára 2021. Obdobie od 26. novembra 2020 do 18. februára 2021 (84 dní) je dlhšie ako doba trvania vydávacej väzby sťažovateľa. Najvyšší súd teda nepostupoval v súlade s povinnosťou rozhodovať o väzbe urýchlene. Rovnako ústavne nekonformne konal aj krajský súd, ktorý o žiadosti sťažovateľa doručenej 13. novembra 2020 (resp. o jej doplnení doručenom 16. novembra 2020) rozhodol až 26. novembra 2020 a písomné vyhotovenie uznesenia krajského súdu bolo obhajcovi sťažovateľa doručené až 16. decembra 2020. Konanie na krajskom súde preto trvalo minimálne od 13. novembra 2020 do 16. decembra 2020, teda 1 mesiac a 3 dni, čo je neakceptovateľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Na prerokovanie tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá pre porušenie označených práv sťažovateľa podľa ústavy, listiny, dohovoru a charty smeruje proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntc 8/2020 a jeho uzneseniu z 26. novembra 2020 (s výnimkou námietok uvedených v bodoch 8, 9 a 15), nie je daná právomoc ústavného súdu.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

19. Ako to z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

20. Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 Ntc 8/2020 z 26. novembra 2020 bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal najvyšší súd v rámci opravného konania. Tým je vylúčená v uvedenom štádiu právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľ možnosť podania riadneho opravného prostriedku aj využil.

21. Ako to už bolo naznačené, odlišná je situácia vo vzťahu k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa postupu krajského súdu, ktoré sú konkretizované v bodoch 8, 9 a 15. Tieto časti ústavnej sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnené.

22. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

23. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

24. Sťažovateľ v týchto súvislostiach namieta jednak, že do podania ústavnej sťažnosti mu osobne neboli doručené uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorými sa rozhodovalo o jeho žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby, v dôsledku čoho nebol informovaný o obsahu týchto uznesení (bod 7), ďalej, že krajský súd nekonal dostatočne urýchlene, pretože o žiadosti sťažovateľa rozhodol iba deň pred tým, ako ho vydal do Francúzska, a teda bez toho, aby sa najprv

rozhodlo o jeho sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby (bod 8), a napokon, že rozhodovanie krajského súdu o žiadosti sťažovateľa vrátane doručenia písomného vyhotovenia uznesenia obhajcovi trvalo 1 mesiac a 3 dni, čo je neakceptovateľne dlhá doba (bod 15).

25. Ústavný súd nepovažuje tieto námietky sťažovateľa za opodstatnené.

26. Aj keby zodpovedalo skutočnosti, že uznesenie krajského súdu nebolo osobne sťažovateľovi doručené (čo ústavný súd bližšie nepreveroval), neznamenalo by to vzhľadom na všetky konkrétne okolnosti tohto prípadu porušenie práva sťažovateľa na urýchlené rozhodovanie o dôvodnosti väzby alebo jeho práva na súdne konanie bez zbytočných prietahov, resp. v primeranej lehote.

27. Daný prípad je špecifický tým, že požiadavka na urýchlené rozhodovanie o väzbe vyplývajúca z čl. 17 ústavy, čl. 8 listiny a čl. 5 ods. 4 dohovoru sa na danú vec vzťahovala iba po dobu, kým vydávacia väzba sťažovateľa trvala. V prípade krajského súdu to bolo od 13. novembra do 27. novembra 2020, teda od podania žiadosti sťažovateľa o prepustenie z vydávacej väzby do momentu ukončenia vydávacej väzby v dôsledku jeho vydania do Francúzska prostredníctvom rakúskych orgánov. Konanie o väzbe teda v urýchlenom režime trvalo na krajskom súde iba v tomto časovom období a v rámci neho bolo o žiadosti sťažovateľa aj rozhodnuté, pričom obdobie medzi vyhlásením uznesenia krajského súdu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa a doručením jeho písomného vyhotovenia obhajcovi s výnimkou necelého jedného dňa už bolo mimo tohto časového rámca. Znamená to, že doba rozhodovania krajského súdu v rámci väzobného režimu nepresiahla 15 dní, čo možno považovať za prijateľné. Rovnako za prijateľnú možno považovať aj dobu od 27. novembra do 16. decembra (20 dní), počas ktorej v neväzobnom režime trvalo písomné vyhotovenie a doručenie uznesenia krajského súdu obhajcovi sťažovateľa.

28. Osobitne je potrebné zaoberať sa námietkou sťažovateľa, podľa ktorej k porušeniu jeho práva na urýchlené rozhodovanie o väzbe došlo aj tým, že mu osobne nebolo doručené uznesenie krajského súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby (bolo totiž doručené iba jeho obhajcovi).

29. Hoci sťažovateľovi osobne písomné vyhotovenie uznesenia krajského súdu doručené nebolo (k doručovaniu písomného vyhotovenia došlo v čase, keď sa už nenachádzal na území Slovenskej republiky), vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu nemožno tento nedostatok hodnotiť z materiálneho hľadiska ako taký prietah v konaní (po dobu necelého jedného dňa vo väzobnom režime a potom v ďalšom v neväzobnom režime), ktorý by mal ústavnoprávnu relevanciu, resp. intenzitu. Tým, že uznesenie krajského súdu bolo doručené obhajcovi sťažovateľa, ktorý následne podal písomné dôvody riadneho opravného prostriedku, sťažovateľ neutrpel ujmu na svojom práve, či už na urýchlené rozhodovanie o väzbe, alebo na súdne konanie bez zbytočných prietahov, resp. v primeranej lehote.

30. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd aj tú časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu a uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 1 Tost 2/2021 z 10. februára 2021.

31. Aj vo vzťahu k najvyššiemu súdu namieta sťažovateľ, že uznesenie najvyššieho súdu mu nebolo osobne doručené (bolo doručené iba jeho obhajcovi). V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na úvahy už uvedené v bode 29, ktoré sa v plnom rozsahu vzťahujú aj na namietané porušenie práva sťažovateľa na urýchlené rozhodovanie o väzbe či jeho práva na súdne konanie bez zbytočných prietahov, resp. v primeranej lehote. Jediný rozdiel spočíva v tom, že celé konanie o riadnom

opravnom prostriedku prebiehalo na najvyššom súde už v neväzobnom režime kladúcom z časového hľadiska výrazne menšie nároky na rýchlosť konania. I tu však platí, že z materiálneho hľadiska k zásahu do práv sťažovateľa nedošlo, a to v dôsledku doručenia uznesenia najvyššieho súdu obhajcovi, ktorý následne v zákonnej lehote podal ústavnú sťažnosť.

32. Rovnako sťažovateľ aj vo vzťahu k najvyššiemu súdu namieta, že opravné konanie trvalo 84 dní, čo treba považovať za neprimerane dlhé. Tento časový rozsah počíta už odo dňa rozhodnutia krajského súdu (26. novembra 2020) do doručenia uznesenia najvyššieho súdu (18. februára 2021). Námietku treba zrejme chápať tak, že k priet'ahom pri rozhodovaní malo dôjsť aj v prípade, ak by sa aj odhliadlo od skutočnosti, že uznesenie najvyššieho súdu dosiaľ sťažovateľovi osobne doručené nebolo.

33. Ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že prípadné priet'ahy v konaní za dobu od prijatia uznesenia krajského súdu do predloženia spisu najvyššiemu súdu na rozhodnutie o podanej sťažnosti nemožno v žiadnom prípade pričítať na ťarchu najvyššieho súdu. To isté platí o dobe, ktorá mohla uplynúť od vrátenia spisu krajskému súdu po doručenie písomného vyhotovenia jeho uznesenia v prípade, ak písomné vyhotovenie uznesenia nedoručoval najvyšší súd sám. Ústavný súd nezisťoval, kedy došlo k predloženiu spisu z krajského súdu najvyššiemu súdu, ale ani to, ktorý súd vykonal doručenie uznesenia najvyššieho súdu. Je totiž toho názoru, že v prípade rozhodovania o opravnom prostriedku v neväzobnom režime ani sťažovateľom tvrdená lehota 84 dní nie je neprimerane dlhá.

34. Hlavnou námietkou sťažovateľa vo vzťahu k najvyššiemu súdu je, že hoci zrušil uznesenie krajského súdu, napriek tomu nevenoval absolútne žiadnu pozornosť obsahu žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, resp. obsahu jeho sťažnosti proti zamietajúcejmu uzneseniu krajského súdu. V dôsledku takéhoto prístupu krajského súdu zostali podstatné meritórne námietky sťažovateľa proti pretrvávaniu jeho vydávacej väzby nezodpovedané, hoci boli zásadného významu (pozri bod 10).

35. Z pohľadu ústavného súdu treba v tejto súvislosti konštatovať, že sťažovateľ sa v podanom riadnom opravnom prostriedku proti uzneseniu krajského súdu domáhal zrušenia uznesenia o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby s tým, aby ho najvyšší súd sám prepustil z vydávacej väzby na slobodu.

36. Z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 Tost 2/2021 z 10. februára 2021 nepochybne vyplýva výrok, podľa ktorého najvyšší súd podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku zrušuje uznesenie krajského súdu č. k. 3 Ntc 8/2020 z 26. novembra 2020.

37. Možno konštatovať, že najvyšší súd výrokom svojho uznesenia rozhodol v súlade s požiadavkou sťažovateľa uplatnenou v podanej sťažnosti. Výnimkou bola požiadavka, aby najvyšší súd nariadil prepustenie sťažovateľa z vydávacej väzby na slobodu, keďže v čase rozhodovania najvyššieho súdu sťažovateľ už vo vydávacej väzbe nebol (nebolo teda možné ani nariadiť jeho prepustenie z nej, ako to paradoxne požadoval obhajca v odôvodnení sťažnosti podanej už po realizácii jeho vydania do Francúzska). Inými slovami, argumentácia sťažovateľa uplatnená v ústavnej sťažnosti, podľa ktorej sa najvyšší súd nezaoberal meritórnymi dôvodmi jeho riadneho opravného prostriedku, nesmeruje proti výroku uznesenia najvyššieho súdu (ktorý je v nepochybnom súlade s požiadavkou sťažovateľa), ale proti dôvodom zrušujúceho uznesenia. Pritom z § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 358 a § 423

per analogiam Civilného sporového poriadku vyplýva, že ústavná sťažnosť smerujúca iba proti dôvodom rozhodnutia všeobecného súdu (nie teda proti jeho výroku) nie je prípustná.

38. Ďalej sťažovateľ namieta, že krajský súd vydal príkaz na jeho odovzdanie do Francúzska bez toho, aby bolo právoplatne rozhodnuté o jeho žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby, keďže tento príkaz bol vydaný hneď po prijatí uznesenia krajského súdu o zamietnutí jeho žiadosti 26. novembra 2020. Krajský súd mal s vydaním sťažovateľa počkať do rozhodnutia najvyššieho súdu o podanej sťažnosti (pozri bod 11). Najvyšší súd toto pochybenie nenapravil.

39. Podľa názoru ústavného súdu uvedená argumentácia sťažovateľa neobstojí. Skutočnosť, že sťažovateľ požiadal o prepustenie z vydávacej väzby, nemala nijaký vplyv na skoršie právoplatné rozhodnutie krajského súdu, ktorým sa rozhodlo o vykonaní zatýkacieho rozkazu. Inými slovami, bez ohľadu na to, ako o tejto žiadosti rozhodol krajský súd (resp. ako by o nej rozhodol najvyšší súd v opravnom konaní), bolo právoplatne rozhodnuté, že sa zatýkací rozkaz vykoná. Medzi oboma týmito konaniami nie je daný taký vzťah príčiny a následku, z ktorého by vyplývala povinnosť krajského súdu vyčakať s vydaním sťažovateľa do právoplatného rozhodnutia o jeho žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby (ktorá je po rozhodnutí o vykonaní zatýkacieho rozkazu podľa § 16 ods. 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze obligatórna).

40. Sťažovateľ poukazuje ďalej na neprípustnosť držať vo vydávacej väzbe osobu v procesnom postavení podozrivého a bez vznesenia obvinenia, na absenciu akejkoľvek reflexie najvyššieho súdu v súvislosti s namietanou neexistenciou dôvodov vydávacej väzby, na nesprávnosť názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého momentom prepustenia sťažovateľa z vydávacej väzby stratilo rozhodovanie o jeho žiadosti vecné opodstatnenie, a napokon na to, že najvyšší súd rovnako ako krajský súd neinicioval konanie o prejudiciálnych otázkach pred Súdnym dvorom, čím porušil právo sťažovateľa na zákonného sudcu (pozri body 12, 13 a 14).

41. Z pohľadu ústavného súdu treba konštatovať, že tieto námietky sú vlastne námietkami smerujúcimi proti odôvodneniu uznesenia najvyššieho súdu, keďže vytýkajú neexistenciu argumentácie najvyššieho súdu k sťažnostným námietkam. Tu platia v celom rozsahu úvahy uvedené v bodoch 35 až 37. Treba znova zdôrazniť, že najvyšší súd uznesenie krajského súdu zrušil, čím sťažnostnej požiadavke vyhovel (s objektívne vyvolanou výnimkou objasnenou v bode 37 tohto odôvodnenia). Zároveň ústavný súd opätovne pripomína (bod 39 tohto odôvodnenia), že o vykonaní zatýkacieho rozkazu bolo právoplatne rozhodnuté v inom (skoršom) konaní a toto rozhodnutie nebolo možné v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z vydávacej väzby revidovať. Rovnako platí (z pohľadu zákonného posúdenia aj z pohľadu čl. 5 dohovoru), že pri posudzovaní žiadosti o prepustenie z väzby už konajúce súdy mohli preskúmavať len ďalšie trvanie obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa väzbou, kým bola vykonávaná (a to v kontexte charakteru vydávacej väzby po právoplatnom rozhodnutí o výkone zatýkacieho rozkazu), nie samotný podklad vzatia do takej väzby.

42. Nad rámec rozhodnutia o aktuálne podanej ústavnej sťažnosti, ako *obiter dictum* ústavný súd k sťažovateľovej „kritike“ svojho skoršieho uznesenia č. k. II. ÚS 88/2021-84 z 25. februára 2021 dodáva: Aj keď v trestno-procesnom konaní o sťažnosti sa vykonáva (v zásade) univerzálny prieskum napadnutého výroku uznesenia a jemu predchádzajúceho konania *ex officio* (§ 192 ods. 1 Trestného poriadku), pre vyhovenie ústavnej sťažnosti (ako osobitnému prostriedku

na ochranu základných práv) je nevyhnutné každú jej námietku vyčerpať už v skoršom konaní (tu pred všeobecným súdom), ak je také jej uplatnenie procesne možné. Sankciou za absenciu uvedeného postupu je odmietnutie ústavnej sťažnosti (v jej príslušnej časti) ako neprípustnej podľa § 132 ods. 2, § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde. Taký postup je obligatórnou a dlhodobo štandardnou praxou senátov ústavného súdu, teda okolnosťou, ktorá by mala byť poskytovateľom právnej pomoci známa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2021

Libor Duľa
predseda senátu